

KIRKJULIGT MISSIÓNSBLAÐ

Kvinnurnar við grøvina

Luk. 24,1-12.

Alvhild Vassel Eide, Noreg - Effie Campbell

Hendingin fer fram í lýsingini fyrsta dagin í vikuni ta páskahøgtíðina, tá ið Jesus varð krossfestur, doyði og varð jarðaður. Tá komu kvinnurnar til grøvina. Lukas nevnr triggjar kvinnur, Mariu Magdalenu, Jóhonnun og Mariu, móðir Jákups. Men tá ið tær greiddu frá tí, tær høvdu sæð, vóru tær eisini saman

við øðrum kvinnum. Kvinnurnar vóru hjástaddar, tá ið Jesus doyði: “Men allir kunningar hansara, og tær kvinnur, sum høvdu fylgt honum úr Galileu, stóðu langt burtur frá og hugdu at hesum.” Luk. 23,49.

Kvinnurnar vóru hjástaddar, tá ið hann varð lagdur í grøvina: “Og tær kvinnurnar, sum vóru komnar við honum úr Galileu,

fylgdu eftir, og tær sóu grøvina, og hvussu

Teir 12 lærusveinarnir vóru menn. Vit hoyra, hvussu Jesus kallar teir, meðan teir vóru til arbeiðis, og vit hoyra, hvussu teir fylgdu honum í góðum og ringum, hvussu teir vóru vitni til stórverk hansara, og hvussu teir av og á royndu at forða fyri vælgerningum hansara.

Vit hoyra ikki so nógv um kvinnurnar. Men her fáa vit at vita, at kvinnurnar høvdu eisini verið við úr Galileu. Tær vóru farnar frá øllum fyri at fylgja Jesusi, ið hvussu er fyri eina tíð. Tær høvdu gingið á teirra fótum úr Galileu, vóru komnar saman við honum til Jerusalems og vóru drignar upp í hendingarnar hesa syrgiligu páskahøgtíðina. Hann, sum tær høvdu sett sítt álit á, varð spottaður, húðflongdur og áspýttur, og síðani varð hann krossfestur. Har doyði hann og varð jarðaður fyri eygum teirra.

Nógvar daprar og sorgfullar tankar munnu tær hava havt, tá ið tær fóru til grøvina í lýsingini fyrsta dag í vikuni. Jesus var deyður, og tær fóru at salva likam hansara, soleiðis sum siður var. Tær vildu vísa sítt takksemi móti Jesusi. Tær vildu sýna honum seinasta heiðurin. Tær vildu siga farvæl. Tær skiltu ógvuliga lítið, tá ið tær sóu, at grøvin var opin og tóm. Menn í skínandi klæðum søgdu frá menniskjasoninum, sum var risin upp og ikki longur var millum tey deyðu. Tað ótrúliga var veruleiki. Jesus var risin upp frá deyðum, sum hann hevði sagt. Tað bóru tær boð um, kvinnurnar, sum vóru komnar at salva vinin og lærumeistarán, Jesus. Tær høvdu verið vitni til nakað stórt, sum tær máttu siga víðari, “fyri teimum ellivu og fyri øllum hinum”. Luk. 24,9.

Kvinnurnar við grøvina byrjaðu ta stafett, ta boðrenning, sum vit eru ein partur av. Tær

likam hansara varð lagt.” Luk. 23,55.

boðaðu um tann livandi Frel saran, um hann, sum hevði sprongt deyðans leinkjur, um hann, sum tí hevur givið okkum, sum trúgva á hann, somu vón um uppreisn. “Men nú er Kristus risin upp frá deyðum sum frumgróðurin av teimum, sum sovnað eru burtur.” 1. Kor. 15,20.

Hetta er ein góður og glaður boðskapur fyri øll, sum í ótta stúra fyri deyðanum, fyri øll, sum ikki hóma nakra vón eftir deyðan, fyri øll, sum halda, at deyðin er endin. “Eg eri uppreisnin og lívið; tann, sum trýr á meg, skal liva, um hann doyir; og hvør tann, sum livir og trýr á meg, skal aldri um ævir doyggja.” Jóh. 11,25-26. Jesus sigur hesi orð um seg sjálván. Kvinnurnar, ið komu til grøvina, vóru vitni um hann. Tær søgdu ápostlunum tað, tær høvdu sæð og hoyrt.

Vit hava eisini sæð og hoyrt. Hin krossfesta Jesus, hin upprisna Jesus hava vit sæð og hoyrt, av tí at onkur segði okkum um hann, av tí at onkur peikaði okkum á hann. Sum kvinnurnar við grøvina hava vit eisini fingið ta uppgávu at siga øðrum um hann. Tað kann bera á, at vit uppliva tað sama sum kvinnurnar við grøvina, tey vilja ikki trúgva okkum: “Tær søgdu ápostlunum frá hesum. Og teir hildu hesi tíðindi vera nakað møsn.” Luk. 24,10-11. Men tað kann eisini bera á, at vit fáa loyvi at uppliva, at onkur, á sama hátt sum Pætur, fer at kanna viðurskiftini. “Men Pætur fór tá á fótur og rann út til grøvina ... og undraðist á tað, sum var hent.” Luk. 24,12.

Hava vit møtt tí upprisna Jesusi, so eru vit við í tí stafettini, sum ikki endar, fyrr enn Jesus kemur aftur, tí stafettini, sum greiðir frá í orðum og gerðum, at Jesus sigraði á deyðanum, og at hann livir í dag.

Við Gudi í fylgi.

1. Við Gudi í fylgi, við anda og orð,
og brøðrum sum stríða for syndara kor.
Teir ókendu dagar vit mæta við treyst,
:,: Vár hirði oss leiðir,:,:
Vár trúfasti hirði, vit kenna hans reyst.

2. Ja, Kristus er við tær, vann Golgata stríð,
í sigrinum gleð teg, tín sál hon er frí.
Um syndirnar tøla og føra til háð.
:,: Hann fyri teg stríddi,:,:
Teg syndara frelsti og veitti tær náð.

3. Vil Satan meg tøla og seta mær krav,
tá fast vil eg halda um orðið, tú gav.
Tann ævigi sannleiki sagdur um teg.
:,: Tú frelsu vanst øllum,:,:
Tú doyði á krossi, tað var fyri meg.

4. Sí, hetta er náðin, sum frelsu mær vann,
og hetta er náðin, har stykri eg fann!
Ja, náðin frá Gudi til syndara hav.
:,: Í Jesusi sær meg,:,:
Ja, ævigt hjá Jesus, hann frelsu mær gav.

5. Hin stormandi heimur vil steingja vár ferð,
men pílagrímsleiðin mót himlinum ber
og ferðin til trónuna endar ein dag.
:,: Vár høvdingi leiðir,:,:
Við sigrandi høvdinga vinna vit slag.

C. O. Rosenius, 1851

Týtt: Jákup á Dalinum, 2017

Lag: M. 455

MEKANE YESUS KIRKENS BIBELSKOLE I JINKA, SYDVESTETIOPIEN

Billede af skolekomiteens medlemmer

I det sydvestlige hjørne af Etiopien er der omkring tyve forskellige stammer, og Mekane Yesus Kirkens bibelskole i Jinka har siden sin begyndelse i 2001 haft elever fra flere af disse stammer: ari, male, hammar, tsemago, daasanech, kara og også fra Konso og Gidole har der været elever.

Bibelskolen har stor betydning for kirkens arbejde i Sydvestetiopien. Her får eleverne en grundlæggende bibelkundskab med gennemgang af bibelens skrifter, troslære, undervisning i konfirmations- og dåbsoplæring, andre trossamfund og religioner, diakoni, m.m. Mange elever vender tilbage og arbejder som evangelister blandt disse folkeslag, hvoraf de fleste kun i ringe omfang er nået med evangeliet.

Holdenes størrelse har varieret fra 0 til 20 elever. To lærere er på fuldtid, lige nu er der tre ansat på deltid. Skolen giver 1 års kursus, (ti måneder). Indtil nu har blot 9 kvinder gennemført bibelskoleophold, men man ønsker at udvide, så flere kvinder kommer på bibelskole.

Der er planer om at begynde andet års bibelskole, og i den forbindelse har man opgraderet nogle af lærernes uddannelse, så de har fået en ”degree” i teologi.

For to år siden var bibelskolen i Jinka lukket, ingen elever, og sidste år var der blot fire elever. I år har vi 17 elever, så den bedre stemning er næsten til at tage og føle på! Der er én kvinde og seksten mænd.

Elever i klassen

Masrisha underviser

Elleve elever er fra området omkring Jinka, arifolket, tre fra Konso, konsofolket, én fra Omo Rate, daasanech, én fra Woito, tsamakko, én fra Male, malestammen. Én elev deltager på privat initiativ og betaler selv opholdet, de øvrige, er sendt af den menighed, de tilhører, og får opholdet betalt.

I begyndelsen af skoleåret forulykkede en af lærerne, Masrisha. I et par måneder kunne han ikke undervise. Vi klarede problemet med at ændre på skoleskemaet og steppe ind for hinanden.

Der er en noget bedre kommunikation mellem os lærere nu end tidligere år. I dette skoleår har vi haft en hel del lærermøder, og i begyndelsen af skoleåret blev der udarbejdet en plan for ting, der skal gøres, mål, der skal opfyldes i løbet af skoleåret. Der er blevet nedsat en skolekomite, og medlemmerne har været samlet til møde, så nu håber vi, at de tager ansvar for skolen. Jeg kunne virkelig godt tænke mig snart at se en færdigbygget afdeling for kvinder, så vi kunne få flere kvinder på bibelskole. Byggeriet til kvindeafdelingen gik i stå for godt tre år siden, da pengene slap op.

Årets 17 elever

Sognets ledere

Skoleåret 2014-2015 var bibelskolen lukket, ingen elever. Vi må nok sige, at der på det tidspunkt var en svag ledelse i Jinka sogn.

Skoleåret 2014-2015 gennemførte vi undervisningen med 4 elever. Da var der kommet ny leder, og forud for nuværende skoleår blev der arbejdet kraftigt for at få flere elever til skolen. Lad os håbe og bede om, at denne gode situation vil fortsætte.

Gentagne gange har der været store problemer med skolens drift. Lærernes løn bliver ofte udbetalt med måneders forsinkelse, eller der mangler penge til bøger m.m. Generelt har man ikke haft syn for, at det evangeliske arbejde kræver, at man står sammen i bøn, vision, planlægning og offer. Jinka er et frugtbart område, der er penge nok mellem folks hænder, men der har ikke været en god samarbejdsånd med syn og forståelse for, hvad der kræves for at drive en skole. Da der nu er nedsat en skolekomite, håber vi, at der vil blive taget hånd om de mange ting, der kræves for at drive en god bibelskole.

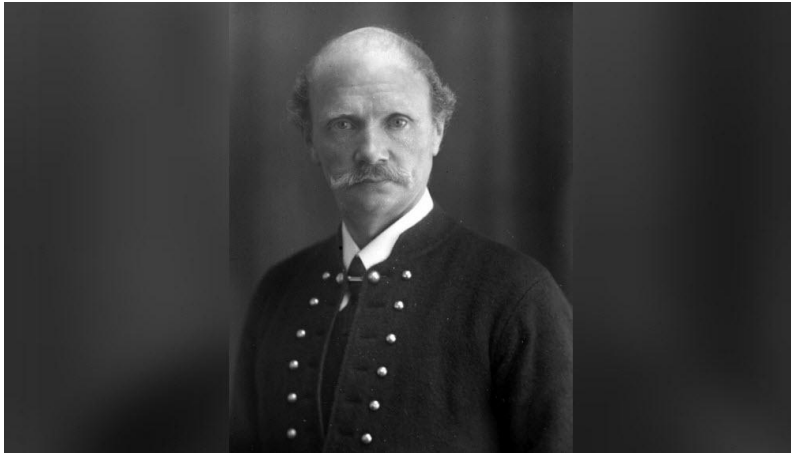
Tak for forbøn for bibelskolen i Jinka.

Hanna Rasmusen

Billede af bibelskolen og elever, der spiller volleyball

Mikkjal á Ryggi (1879-1956)

Fyri tíð síðani hava tey havt eitt minningarhald um Mikkjal á Ryggi, tí tað eru 60 ár síðani, hann andaðist. Hann var giftur við Binu úr Sørvági, og var hon adventist. Sum gamal fekk hann tuberklar, og lá hann seinastu árin á Sanatorium uppi í Hoydølum. Tá ið Bina kom til Havnar at vitja hann, búði hon úti í Eiriksgøtu í Grønlandi. Har høvdu adventistarnir prestagarð, og prestur hevði bjóðað Binu eitt kamar niðri í kjallaranum, sum allur var innrættaður. Eg havi ofta verið inni í hesum kamari, av tí at Marius, mammubeiggi mín, keypti húsini, tá ið adventistarnir fluttu yvir á Dalavegin. Eg arbeiddi í 35 ár uppi á adventistaskúlanum, og har hoyrði eg hesa sjáldsomu frásøgn:

Ein dagin, tá ið Bina fór til gongu niðan í Hoydalar at vitja Mikkjal, gjørdist himmalin so kolsvartur. Langt er at ganga úr Grønlandi og niðan í Hoydalar. Bina visti, at nú fór at oysregna. Hon var júst komin niðan til viðarlundina. Í síni neyð helt saman hendur og fór at biðja: "Harri, tú veitst, at eg havi havt liðagikt, og at eg toli ikki at blíva vát, hjálp mær á ein ella annan hátt." So helt hon áfram at ganga. Tá ið fyrsti dropin fall,

steðgaði ein bilur undir liðini á henni. Bilurin hevði ein sjáldsaman lit, hann var fagurtgrønur. Maðurin, ið koyrði bilin, lat hurðina upp og segði: "Og tygum skulu niðan í Hoydalar!" Hon slapp sær innum, og løtu seinni vóru tey komin vegin fram. Maðurin parkeraði framman fyri trappuni, har inngongdin var. Við vindeygað, sum var næst úthurðini, stóðu sjúklingarnir og fregnaðust, um teir mundu fáa vitjan í dag. Tað var satt gloprarregn, og Bina rann upp gjøgnum trappurnar og fór yvir til vindeygað, har sjúklingarnir stóðu. Hon hugdi út og sá ongan bil. Tað var sera løgið, tí bilurin mátti venda fyri at sleppa avstað aftur. "Hvar bleiv bilurin av, sum eg kom við?" spurdi hon. "Her hevur eingin bilur verið," svaraðu tey aftur, "vit hava staðið við vindeygað her í eina góða løtu." "Jú, jú, eg eri júst komin niðan her í einum fagurgrønnum bili. Sú tit ikki tað?" Nei, tað hevði eingin sæð, og ein maður tók til orðanna og segði: "Eg eri úr Havn, og eg kenni allar bilarnar í Havn, eingin bilur hevur handa litin, sum tygum nevna." Tá á døgum vóru fáir vegir her, og bilarnir vóru tí ikki nógvir í tali. Bina kom til ta niðurstøðu, at ein eingil hevði koyrt hana.

Effie Campbell.

Skiparin, sum mátti syngja

”Hvønn sang sungu tygum?” spurdi eg spentur

Sjómanstrúboðarin Lodberg Jenssen hefur skrivað niður hesa sonnu frásøgn um norska skiparan, sum undir krígunum kom livandi frá einum skakandi skipbroti í Atlantshavinum. Her prenta vit ein úrskurð, sum hefur staðið í blaðnum ”Tro & Fakta”:

”Eg haldi, at eg tori at siga um meg sjálvan,” byrjaði skiparin, ”at eg eri ein jarðbundin og sinniligur maður, sum haldi meg langt frá pátrúgv og lati ikki hugin sveima. Men eg eri fullvísur í, at tað er meir í hesi tilveru, enn vit fata!

Undir krígunum førði eg eitt skip, eitt 9000 tons stykkjafarmaskip. Eftir fleiri hepnar túrar vórðu vit raktir av einari torpedo og søktir umleið 200 míl í ein útnyrðing úr Írlandi. Manningin taldi 36 mans, og helvtin fórst við skipinum. Hóast tað var stormur og ódnarveður, fingur vit sett tveir bjargingarbátar út. Vit vóru 9 mans í øðrum ...

Eg eri illa førur fyri at greiða frá, hvørja ávirkan hetta hevði á meg, at síggja hetta skipið, sum eg hevði verið knýttur at í mong ár, hvørva niður í dýpið. Men upp aftur verri var at hugsa um mínar skipsfelagar. Eg gloymi ongantíð tann dagin. Tað var: 22. desember 1941. Fyrsta náttin í bjargingarbátinum var ein ræðulig marra við bítandi kulda, kavaroki og einum uppøstum havi. Morgunin eftir vóru tveir av dreingjunum deyðir. Vit fingur teir yvir borð, og eg bað Faðirvár.

Millum teir særdu var ungmaðurin Kjell, sum kom frá einum av bygdunum á Suðurlandinum. Fyri tað mesta lá hann og durvaði við høvdinum í fangi mínum. Av og á eymkaði hann seg spakuliga og bað um vatn ...

Enn ein nátt gekk – ein kolasvartur ævinleiki, fyltur við pínu og ótta. Tá morgunin kom, lá fjarritarin deyður í botninum á bátinum. Ungmaðurin livdi enn, men andaði veikt.

Hann er eisini skjótt farin, hugsaði eg dølskur.

Tímarnir skriðu avstað til seinnapartin 24. desember. Umleið klokkan 15 slerdi Kjell bráðliga eyguni upp og segði: ”Syng fyri mær, skiparin!”

Syngja! Í einum bjargingarbáti langt úti í Norðuratlantshavi við deyðum og doyggjandi rundan um meg, og har tung skýggj róku við ferð eftir vetrarhimlinum uppi yvir okkum! Varrar mínar vóru turrar og sprungnar, og røddin var stívnað sum ísur. Men drongurin var um at doyggja. Eg mátti hjálpa honum, um eg kundi.

”Hvat vilt tú, at eg skal syngja, góði?” spurdi eg.

”Eg sigla man yvir lívsins hav!” svaraði hann.

Eg vissi teg um, mín lesari, eg kendi ikki handa sangin, eg hevði ikki hoyrt hann fyrr, hvørki tekstin ella lagið! Kortini læt eg munnin upp og sang. Orð legðist afturat orði, regla til reglu og ørindi til ørindi. Tað var, sum onkur helt einari opnari bók framman

fyri eygum mínum – bæði við teksti og lagi. Tað var eg, sum sang, men kortini var tað ikki eg!

Hesar minuttirnar blíðkaði veðrið – eg kendi, hvussu hin stóri Gud var nær ...

Tá ið eg endaði sangin, var Kjell deyður. Men andlit hansara lýsti við einari ósigandi, ja, við einari himmalkari gleði ...

Nakrar fáar tímar seinni vóru vit fyra, sum enn vóru á lívi, bjargaðir. Ein bretsk korvett tók okkum upp ...

Tá ið kríggið var at enda komið, fór eg at vitja mammu Kjell. Hon var ein lítil, djørv kona, hart roynd her í lívinum. Hon hevði eisini mist mann sín á sjónum, meðan Kjell enn var smádrongur. Hon segði mær eitt, sum gjørði tað, sum eg hevði upplivað, upp aftur meira nærverandi:

”Tey jólini, Kjell doyði, kom ein ógvisligur ófriður á meg. Eg kendi á mær, at hann var í vanda. Sjálvan jólaaftan um 15-tíðina, tók eg

Eg sigla man yvir lívsins hav,
meg ber hin skiftandi bylgja;
mín Harri Jesus, hann kós mær gav,
og hesi kós vil eg fylgja.
eg stevni fram at teim ljósu londum
við lívsins træi á føgrum strondum,
har altíð sól og summar er.

tann gamla gittaran upp í fangið. Okkurt innan í mær trokaði á, soleiðis at eg bara mátti syngja.”

”Eg sigla man yvir lívsins hav, meg ber hin skiftandi bylgja,” svaraði hon. ”Sonur mín hevur elskað handa sangin, líka síðani hann var smádrongur. Eg sang øll ørindini, og so hvørt, sum eg sang, upplivdi eg nakað heilt óskiljandi – og mítt bangna hjartað fylltist við himmalskum friði og hvílu ...”

Nú átti eg tørn at greiða frá. Og hon lurtaði, ógvuliga rørd. Hon græt ikki; men eyguni endurspegladu eina glæmu frá í erva. Vit vóru bæði ovfarin av tí guddómliga samhanginum í øllum hesum.”

Og her kemur so sangurin, sum sungið var.

Meg stundum byrurin góður ber,
og nógvum skipum eg fylgi,
sum halda fram hesa somu ferð
á lívsins ótryggu bylgju;
og frítt er havið, og byrur blíður,
og eftir skipinum skjótt tað líður,
og hvørt eitt segl man standa fult.

Men sigla eina eg ofta má
á nátt í storminum kalda,
tá ei er stjórna, ei land at sjá,
eg onga leið veit at halda.
Tá grøv eg síggi í bárum køldum,
tá kemur Jesus á havsins øldum,
í síðstu, myrku náttarvakt.

Mítt lívsfar veikt bygt og lítið er,
sum yvir hav meg man bera;
tó Harrin sjálvur er hjá mær her,
hann fulltrygg verja skal vera,
hann enn er máttugur eins og forðum,
alt lúta má for hans guddómsorðum,
brátt tagnar stormur, bylgjan legst.

Tá síðsti stormur er riðin av
á ljósu strondum eg lendi,
tá skal eg skoða, hvat Harrin gav
til tey, sum aftur ei vendu;
ei nakar hugi tað skilja kundi,
ei nakað eyga tað síggja mundi,
hvat har hann hevur teimum goymt.

Lat akker falla! Eg náddi havn,
farvæl, tú ótrygga bylgja!
Eg leggi meg í hans kærleiksfavn,
sum trúgvur mær vildi fylgja.
Hoyr, kendar røddir meg blíðar kalla,
nú stilt mítt akker man niður falla
í tryggu, sælu hvíldarhavn!
Kirkeklokken”
Effie Campbell umsetti.

Dýrabiðidagsstevnan 2017

Um Gud vil og vit liva, skipar Kirkjuliga Missónsfelagið fyri stevnu í Emmaus í Klaksvík.

Stevnan byrjar Byrjar Dýrabiðidag 12, mai og endar sunnukvøldið.

Andakt

Men Pilatus skrifaði eisini eina yvirskrift og setti hana á krossin; har stóð skrifað: “ Jesus úr Nasaret, kongur Jødanna.” Jóh. 19,19

Soleiðis stóð skrifað. Hesi orð setti Pilatus yvir Jesusi á krossinum. Eingin ivi skuldi verða um, hvør hesin maður var. Tí varð hetta skrifað á hebraiskum, latíni og grikskum.

Jøðarnir royndi at fáa hesi orð broytt, men tað eydnaðist teimum ikki. Uttan sjálvur at vita tað, so hevði Pilatus skrifað sannleikan.

Jesus er kongur hjá hvørji einastu menniskju. Hann er ikki bara kongur hjá teimum, sum velja hann. Í ævinleikanum fer hetta tí at ljóða sum ein ákæra móti mongum: Tú hevur vrakað kongin í lívi tínum. Hetta er størsta synd, ein menniskja kann gera.

At vraka Jesus er at vraka Guð. Hetta ger eingin uttan at verða revsaður. Tey skulu í ævir liva uttan hann og undir hansara vreiði og dómi.

Hoyrir tú Jesusi til, hevur tú góðtikið hann sum kong tín. Tað er skeivt, tá summi meina, at fyrst skulu vit taka ímóti honum sum frelsara og síðani sum harra.

Nei, Jesus er kongur hjá einum, sum trýr á hann. Gev tí honum eitt pláss hjá tær. Tú eigur ikki teg sjálvan, men kongur tín, sum livir í tær.

Dagligt samband við hann, ger títt lív øðrvísi, enn tað annars hevði verið. Tað er hann, sum valdar, og lukka tín er at tæna honum.

Ein lærisveinur lutar kor síni við meistaran. Jesus er vanvirdur av mongum. Tað fær hvør tann, sum trýr, at kenna. Men tað er ein æra, at luta kor síni við hann.

Undrandi hugsar tú, at kongur tín endaði á einum krossi. Jesus eyðmýkti seg og varð tænari. Ja, hann varð tín staðgongumaður í deyðan.

Skal eg elska hann minni, tí hann eyðmýkti seg? Skal eg ikki heldur príska og uppheva navn hansara?

Tað gera vit, tá vit krúna hann sum kong í lívi okkara. Hann skal ráða. Hann skal verða harri. Honum vilja vit fylgja.

Gleðiligar páskir!

Týtt úr bókini : Et er nødvendigt eftir H.E. Nissen

Sólvá Syderbø umsetti

Er tíð uppá at skifta banka?

Svein Andersen

Tú skalt ikki lesa alla Bíbliuna á tamb so ómetaliga nógvur ferðir, áðrenn tú sært, at mitt í øllum tí, sum Bíblían – Guds Orð – sigur okkum um Guds náði móti øllum menniskjum, um Jesu grøðandi kraft, Andans úthelling og Andans gávur, Jesu afturkomu og Guds heilagleika – tosar hon kanska meir um pengar og fíggjarstand enn um mong onnur viðurskifti í lívinum, sum ávirka okkum hvønn einasta dag? Er tað kanska tíð uppá at umhugsa, hvussu stór virði vit skulu seta í Himmalbankan, hvør einstakur okkara fyrst og fremst, men møguliga eisini hvat ið tjóðin skal brúka okkara uppspardu virði til?

Hvat var tað, heimsins ríkasti maður Sálomon segði: “Tann, sum várkunnar fátækum, lænir Harranum, og hann skal lóna honum góðgerð hans.” (Orðt. 19,17) Kanska var hatta eingin vánalig íløga hjá Oljugrunninum, av tí at Guds signingar vara, tá ið virðini á partabrøvum fella og lánsbrøvini fara í botn? Kundu vit sum tjóð sæð ein fyrimun í at lænt til Hann, sum er heimsins besti afturgjaldari?

Ella hvat við einum orði frá Meistararum persónliga? Jesus gav okkum eitt eggjandi orð í

Lukas 6,38: “Gevið, tá skal tykkum verða givið; eitt gott, stappað, stungið, høgrokað mál skulu tey geva tykkum í fang!” Jesu egni bróðir, Jákup, skrivaði eisini fyri næstan 2000 árum síðani eitt orð, sum er vert at merkja sær, beinleiðis inn í okkara tíð: “Ein rein og lýtaleys gudsdýrkan fyri Gudi og faðirinum er hetta: at vitja faðirleys og einkjur í trongd teirra!” (Ják. 1,27)

Er rætta tíðin ikki nú av sonnum at seta sær fyri at vinna sær vinir við hjálp frá tí, sum vit eiga av tí órættvísa mammoni, so at teir kunnu mæta okkum og taka ímóti okkum við opnum ørmum í teimum ævigu bústøðunum, tá ið virðini hjá mammoni falla? (Leysliga eftir Luk. 16,9)

Jú, kærur bróður og systrar – tíð kann vera uppá at skifta banka, tæna í gudsótta og vinna sær vinir, fyri tíð og – ikki minst – ævir!

“Sælir eru hinir deyðu, sum í Harranum doyggja hereftir! Ja, sigur andin, teir skulu fáa hvíld frá møði síni, tí at gerningar teirra fylgja teimum.” (Opb.14,13)

Effie Campbell umsetti.

Konan, sum fekk eina opinbering

Tað var nú eitt sunnukvøld, at vit hugdu at Visjon Norge. Tey vístu eitt mæti frá summarstevnuni hjá Evangeliesenteret í juli mánað 2015. Lise Karlsen bjóðaði vælkommin og innleiddi. ”Tað eru nøkur sterk mæti,” segði ið eg fór

av møtinum í gjárkvøldið, upplivdi eg nakað, sum gjørði, at eg bleiv ógvuliga rørd. Tað var soleiðis, at tá ið eg kom út í gongina, hoyrði eg, at onkur rópti navnið á mær. Eg vendi mær við og sá eini hjún. Tey vildu fegin tosa við meg.

”Ja, veitst tú,” segði maðurin, ”vit eru komin her í kvöld at fáa styrki til í morgin. Í morgin 22. juli eru fyra ár, síðani ungfólkini á Utøya blivu skotin. Sonur okkara var ein teirra, sum doyði, og í morgin skulu vit út á Utøya, tí har verður minningarhald.” So greiddi hann frá, at kona sín sakk niður í hitt djúpasta tunglyndi av hesi hending. Hon fall niður í hitt djúpasta myrkrið at missa sonin á henda ræðuliga hátt. Tað nyttaði ikki at tosa, og soleiðis hevði hon tað í tvey ár. Men so hendi nakað! Harrin gav henni eina opinbering, eina sjón. Hon sá inn í ein fangakliva. Har sat sonurin og helt í hondina á Breivik.

”Á, góðasti, hvussu kanst tú halda í hondina á honum? Hann hevur jú tikið lívið frá tær!”

Tá vendi sonurin sær smílandi á og segði: ”Mamma, veitst tú hvat? Mín tíð var uppi!”

So kámaðist sjónin burtur, men mamman hevði sæð nóg mikið. Tunglyndið var sum blást burtur, og hon fór undir at liva sítt vanliga lív.

”Síðani tann dagin,” segði pápin, ”hava vit biðið fyri Breivik. Jesus er deyður fyri øll. Eisini hin versta drápsmannin hevur hann betalt fyri, um hann vil taka við tí. Eg vóni ein dag at sleppa at skifta orð við Breivik, so fari eg at siga honum, at vit hava lyft hann upp fyri Guds trónu í fleiri ár.”

”Ja, hatta var ein sterk samrøða,” endaði Lise.

Effie Campbell.

Hvat líður náttini?

Í løtuni hvílir náttin yvir jørðini. Tað kennist, sum myrkrið tyngir niður yvir okkum. Vit hoyra og síggja ræðulig tíðindi í miðlunum: fólk, sum rýma úr heimlandi sínum, flóttafólk í yvirfyltum bátum, fólk í hundradtali til gongu eftir vegunum, ræðuleikarnir, sum IS fremur, veðurlagsbroytingar við koland í ódnum og brotasjógvum, og nú til seinast smittandi sjúkur. Hvat verður endin, og hvussu leingi varar hetta?

Soleiðis spáar Jesaja: ”Vøkumaður, hvat líður náttini? Vøkumaður, hvat líður náttini?” Vøkumaðurin svarar: ”Morgunin kemur, men enn er nátt.” Jes. 21,11-12. Hetta eru verkirnir, áðrenn Jesus kemur aftur. Verkirnir gerast títtari og harðari,

áðrenn barnið verður borið í heim, og soleiðis er eisini í endans tíð. So vit skulu ikki vænta, at alt verður sum fyrr.

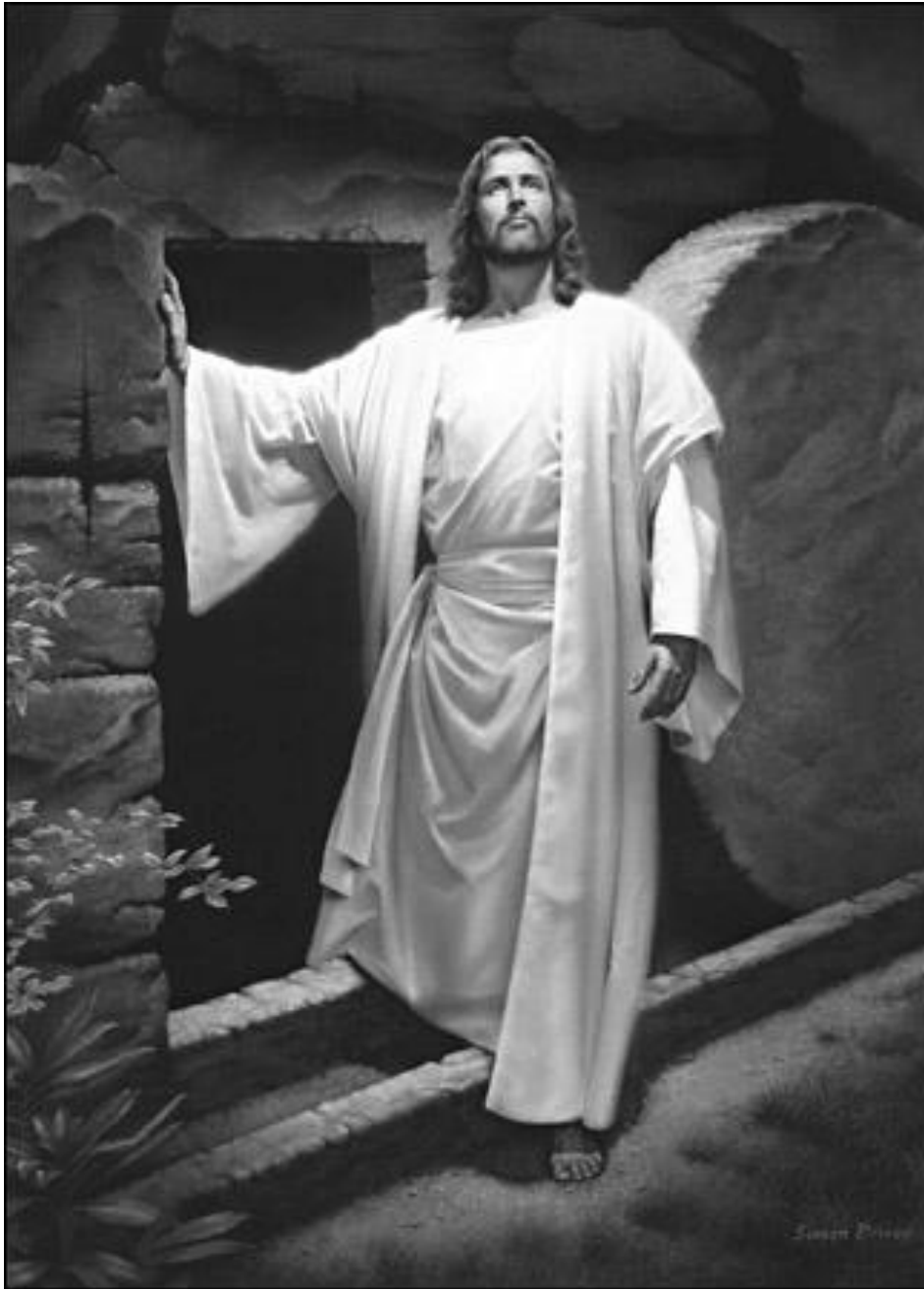
MEN, latið okkum ikki gloyma mentuna í lívsins roknistykki, JESUS. Hann ger allan munin. Myrkrið hevur havt sína forsøgu í Gamla Testamenti, tá ið Ísraels fólk trælaðu í Egyptalandi. Harrin sendi 10 plágur yvir egyptar, og ein av plágunum var myrkur: ”Tá segði Harrin við Móses: ”Rætt út hond tína móti himni, so skal koma yvir Egyptaland tílíkt myrkur, so takandi er í tað!” Og Móses rætti út hond sína móti himni; tá varð bølamyrkur um alt Egyptaland í trýggjar dagar. Eingin sá annan, og eingin flutti seg haðan, sum hann var staddur í trýggjar dagar; men allar staðir,

har ísraelsmenn búðu, var ljóst.” 2. Mós. 10,21-23.

Ja, ísraelsmenn búðu og virkaðu í bjartasta sólarljósi, og það sama lovar Jesus sínum. Hann sigur soleiðis: ”Eg eri ljós heimsins. Tann, sum fylgir mær, skal ikki ganga í myrkrinum, men hava lívsins ljós.” Jóh. 8,12.

”Tí sí, myrkur hylur jørðina og sorti fólkin; men yvir tær rennur Harrin upp, og dýrd hans birtist yvir tær.” Jes. 60,2. Einki grunnskygd hjálpir í lívsins avbjóðingum. Vit mugu meina það í álvara og bjóða Jesusi inn í okkara hjarta. Tá eru vit púra trygg. Les allan Sálm 91, øll lyftini eru til tín.

Effie Campbell.

Guð flutti fjallið

Li stríddi seg niðan ígjögnum ta longu brekkuna, turkaði sveittan av og suffaði. Tað kendist sum um, at hann ikki kom úr stað. Hann var so móður, tveitti taskuna frá sær og legði seg niður á bøn. Skúlavegurin var so langur, hann mest sum misunti hinum dreingjunum í flokkinum, tí teir búðu á missiónsskúlanum, meðan hann mátti ganga bæði í skúla og heimaftur og onkran dagin eisini tvær ferðir. Foreldur hansara høvdu ikki ráð at gjalda tað, sum tað kostaði at búgva á missiónsskúlanum.

Vegurin til skúlan hevði ikki verið so langur og strævin, um ikki hatta fjallið hevði staðið fyri. Honum dámdi so væl at ganga í skúla og at gera sítt heimaarbeiði, men tá ið hann altíð skuldi stríðast niðan á hatta fjallið í øllum hitanum, so var hann sera móður, tá ið hann kom í skúla um morgunin, og eisini tá ið hann kom heim aftur seinnapartin.

Hann reistist aftur, troyttur, tystur og í ringum hýri. Illur hugdi hann eftir fjallinum, sum stóð har og sperraði honum vegin í skúla. Oftari hann hugdi hægri og hægri tyktist fjallið at verða, og hann hugsaði við sær sjálvum, at um hann hevði átt spreingievni, so roknaði hann við, at hann langt síðani hevði sprongt fjallið í luftina.

Men knappliga kom hann at hugsa um bíbliuorindi, har tað stendur: “Um tit hava trúgv sum eitt sinnopskorn, tá kunnu tit siga við hetta fjallið: “Flyt teg hiðani og hagar,” og tað skal tað flyta seg, og einki skal vera ógjørligt hjá tykkum.” Hann vendi sær móti fjallinum og segði við harðari rødd:” Flyt teg fjall!”, men so bleiv hann líkbleikur av ótta, tí um tað nú hendi, hvat so? Óivað, eitt ræðuligt buldur og so Hann bakkaði fyrst eitt sindur og stardi eftir fjallinum. Men til alla lukku flutti tað seg ikki. Tað lætnaði, men kortini var hann skuffaður. Hevði Guð lumpað hann? Tí tað stóð so týðiliga í Bíbliuni. Men hann mátti skunda sær, so frægt sum hann kundi, tí hann var sera móður. Nakað seinni fór Li upp til skrivstovuna hjá leiðaranum á missiónaskúlanum, sum var prestur, og bankaði uppá. Presturin læt hurðina upp og bað hann koma inn og seta seg niður. Li tók Bíbliuna og blaðaði upp á Matt.17,20. Síðani spurdi hann prestin, um tað, sum stóð har var satt. Presturin játtaði, tí sum hann segði, so var hatta Guðs orð, og Guð lýgur ikki. Síðani segði Li honum frá fjallinum, sum stóð í vegin, hvønn dag hann skuldi í skúla og spurdi prestin, um tað mundi nytta nakað at biðja Guð um at flyta fjallið. Jú, tað helt presturin, tí hann visti um hægri fjøll enn hatta, sum vóru flutt við

Guds hjálp.

Tríggjar mánaðir seinni bankaði Li so aftur á hurðina hjá prestinum. Nú vildi presturin vita, hvat Li hevði upp á hjarta. Jú, Li helt, at hatta ørindið í Bíbliuni kortini ikki skuldi skiljast bókstavliga, tí nú hevði hann biðið í tríggjar mánaðir, og enn hevði fjallið ikki flutt seg. Presturin bað Li hava tol og halda á við at biðja, tí hann var vísur í, at hann fór at fáa bønarsvar.

Ein dagin kom umsjónarmaðurin á vitjan á missiónsskúlanum fyri at vita, hvussu ið stóð til á missiónsstøðini, og hann var væl nøgdur við arbeiði, sum var gjørt. Áðrenn hann fór avstað, segði hann við leiðsluna á skúlanum, at hann hevði fingið tað soleiðis, at hann skuldi geva onkrum næmingi, sum trongdi til tað, 200 krónur, men hann visti ikki, hvør tað skuldi vera. Tá segði leiðarin beinanvegin, at hann helt, at Li skuldi

fáa pengarnar, tí at hann var tann raskasti av næmingunum, men eisini tann fátækasti, og tað var bara hann, sum ikki hevði ráð at bígva á skúlanum. Hini vóru samd við honum, og avgjørt var, at Li skuldi fáa pengarnar.

Presturin fór so inn í skúlastovuna hjá Li, og Li var júst í holt við at koyra bøkurnar í taskuna. Tá presturin segði honum, at fjallið hevði flutt seg, gjørdist Li líkbleikur og fekk ikki sagt eitt orð. Presturin segði honum so, at hann hevði fingið pengar frá umsjónarmanninum, og at hann tí slapp at bígva á skúlanum og ikki longur noyddist at ganga til og frá skúla hvønn dag. Nú skilti Li, hvat tað var, sum presturin meinti við, tá ið hann segði, at fjallið hevði flutt seg. Li legði so aftrat, at so hevur Guð gjørt meira enn tað, sum eg bað um, tí hann hevur ikki bara flutt fjallið, men nú sleppi eg eisini frá at ganga teinin, sum enn hevði verið eftir, um fjallið ikki var har. Takksamir lögdu teir báðir seg á knæ í skúlastovuni og takkaðu Guði fyri bønarsvarið.

Kirkjuliga Missiónsfelagið

Purkugerði 7

Fo- 100 Tórshavn

t- postur: kmf@kmf.fo

Ábyrgd: Kristian Thorleifsson

tel: 212856

Prent: KMF

Konta: 9181- 495.337.3

kemur út 8 ferðir um árið

(februar, mars, mei, juni, august

september, november og desember

Halдарagjald: kr. 200,00